

[Ole Bernt Henriksen]

De europæiske Fællesskaber blev oprettet af mennesker, der havde oplevet, hvordan de europæiske lande efter oktober 1929 eksporterede krise og kaos og konflikt til hinanden.

Da Tyskland var ved at være slået, opstod i Frankrig og USA den idé, at disse lande efter krigen skulle skabe en ny orden. Den vesttyske stålindustri skulle sammen med den franske stålindustri, sværindustri, sættes under overnational kontrol. For Danmark og for de andre små lande skulle der skabes en orden, hvorefter de ikke længere skulle domineres af de store magter, men have rettigheder på linje med de store magter og i kraft af disse rettigheder, der blev traktatfæstede, få en suverænitet, som de aldrig tidligere i deres historie havde kendt til eller kunnet drømme om.

Dette er Fællesskaberne, og vi står nu, som jeg indledte med at sige, over for en periode, hvor Danmark skal have initiativet i disse Fællesskaber. Det påhviler det danske formandskab at drive på en udvikling, der begyndte for mange år siden, skal vi sige i 1947, og som er fortsat. Når man kigger på det oplæg, regeringen kommer med i redegørelsen, så må man jo nok sige, at der både er godt og dårligt i det.

Det gode i det er regeringens bekendelse til det europæiske samarbejde. Man bemærker regeringens omhu med at få alle de områder, hvor dette samarbejde skal føres videre, nævnt i oplægget, og jeg bemærkede hr. Camres overordentlige umage med at få alle hjørner med, og ganske rigtigt, jo, vi har andre samarbejdspartnere end EF, vi har Norden, vi har NATO og vi har De Forenede Nationer.

Men jeg kan ikke lade være med her i min ordførertale at komme med et suk. Når man læser regeringens redegørelse, ser man, at regeringen i Europa gør det samme, som den gør herhjemme: den vil lave en tilpasning til krisen, den vil bekæmpe arbejdsløsheden, øge beskæftigelsen. Men hvad jeg egentlig savner, er en plan, en erklæring om, at regeringen vil prøve på at bruge Fællesskaberne til det, Fællesskaberne er tænkt til, nemlig til overvindelse af denne krise, til genoptagelse af væksten, til genskabelse af den europæiske dynamik, der gik i stå efter 1973.

Hvad er nu hindringerne for, at EF gør disse ting? Ja, udenrigsministeren – eller regeringen, det er vel den korrekte formulering

– peger i udenrigsministerens redegørelse på, at investeringer, både offentlige og private, skal sættes i vejret, at industriens konkurrenceevne skal forbedres, og at der skal ske en forstærket indsats for at mindske energiimporten. Men er problemet egentlig ikke et andet? Er problemet ikke, at en række lande vil have overskud på deres betalingsbalance og ikke er villige til at leve med et midlertidigt underskud på deres betalingsbalance? Er dette ikke et spørgsmål om et udspil over for i første omgang Forbundsrepublikken Tyskland og Japan med henblik på at få disse lande til at acceptere om end ikke underskud på deres betalingsbalance, så dog meget mindre overskud end dem, de i øjeblikket stiler imod?

Når udenrigsministeren vil have investeringerne i Vesteuropa også i det private erhvervsliv sat i vejret, så må jeg rigtignok spørge, om man kan vente, at investeringerne i det private erhvervsliv vil komme i gang, give nogen mening, medmindre forbruget stimuleres. Jeg tænker på noget helt konkret, hvor Danmark kunne gå i spidsen. Vi har en stålkrise. Denne stålkrise skyldes bl.a. Danmarks afgiftspolitik på biler. Var det mon ikke en idé i Fællesskabernes navn for at være med til at løse stålkrisen at overveje vores afgiftspolitik på dette område?

Om stålet vil jeg herudover meget gerne sige, at vi nu må have sat en stopper for den overproduktion af stål, der er. De europæiske stålværker må af hensyn til den stålforbrugende og den konkurrerende europæiske industri om højest 2 år være i stand til at overleve på almindelige markedsvilkår uden statstilskud. Jeg skal konkret spørge regeringen, om den vil fremsætte forslag til stramning af august 1981-erklæringen om Fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien. Vi kan ikke leve med de nuværende forhold. Vi bliver ikke konkurrencedygtige, medmindre disse problemer løses.

Når regeringen peger på offentlige investeringer i Europa som et middel mod krisen og yderligere taler om, at regeringen mener, at krisen også kan afhjælpes ved, at man sænker renten, må jeg nok have lov til at spørge, om dette nu er et forstandigt råd. Jeg troede, at en af grundene til, at renten i Danmark er høj, var det store offentlige forbrug. Jeg troede, at grunden til det høje amerikanske renteniveau var den amerikanske regerings store